

КОНВЕНЦІЯ

між Урядом України і Урядом Йорданського Хашимітського Королівства про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та капітал

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 30.11.2005 р.*

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ УКРАЇНОЮ: 03.09.2008 р.**

ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 23.10.2008 р.

Уряд України і Уряд Йорданського Хашимітського Королівства,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та капітал,

і підтверджуючи своє прагнення до розвитку та поглиблення взаємних економічних відносин, домовились про таке:

Стаття 1

Особи, на яких поширюється дія Конвенції

Дія цієї Конвенції поширюється на осіб, які є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється дія Конвенції

1. Дія цієї Конвенції поширюється на податки на доходи і на капітал, що стягуються від імені Договірної Держави або її адміністративно-територіальних одиниць, або місцевих органів влади, незалежно від способу їхнього стягнення.

2. Податками на доходи і на капітал вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходу та загальної вартості капіталу або з елементів доходу чи капіталу, у тому числі податки на доходи від відчуження рухомого чи нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, сплачуваних підприємствами.

3. Податками, на які поширюється дія цієї Конвенції, зокрема є:

а) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; та

(ii) податок з доходів фізичних осіб (далі - український податок);

б) в Йорданії:

(i) податок на прибуток;

(ii) податок на розподіл; та

(iii) податок на соціальні послуги (далі - йорданський податок).

4. Дія цієї Конвенції поширюється також на будь-які ідентичні або значним чином подібні податки, які стягуються після дати підписання цієї Конвенції, на додаток до існуючих податків або замість них. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбулися в їхніх податкових законодавствах.

5. Положення цієї Конвенції не поширюються на штрафи та пеню за порушення податкового законодавства Договірних Держав.

Стаття 3 **Загальні визначення**

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

a) термін "Україна" у разі використання в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, у тому числі будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначена або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їхніх природних ресурсів;

b) термін "Йорданія" означає територію Йорданського Хашимітського Королівства, територіальні води Йорданії та морське дно і надра територіальних вод та включає будь-яку територію, розміщену за межами територіальних вод Йорданії, та морське дно і надра будь-якої такої території, яка визначена або може бути в подальшому визначена, відповідно до законів Йорданії і міжнародного права, як територія, в межах якої Йорданія має суверенні права для розвідки та видобутку природних ресурсів, як живих так і неживих;

c) терміни "Договірна Держава" і "інша Договірна Держава" означають, залежно від контексту, Україну або Йорданію;

d) термін "особа" означає фізичну особу, компанію і будь-яке інше об'єднання осіб;

e) термін "компанія" означає будь-яку юридичну особу чи будь-яке утворення, що розглядається з метою оподаткування як юридична особа;

f) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство іншої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом іншої Договірної Держави;

g) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в іншій Договірній Державі;

h) термін "компетентний орган" означає, у випадку України, Міністерство фінансів України або його повноважного представника та, у випадку Йорданії, Міністра фінансів або його повноважного представника;

i) термін "національна особа" означає:

(i) будь-яку фізичну особу, яка має громадянство Договірної Держави;

(ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержує свій статус як такий згідно з чинним законодавством Договірної Держави.

2. Під час застосування у будь-який час положень цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється дія цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше. Будь-яке значення такого терміна, яке надається йому за чинним податковим законодавством цієї Держави, превалює над значенням, що надається цьому терміну за іншими законами цієї Держави.

Стаття 4 **Резидент**

1. Для цілей цієї Конвенції термін "резидент Договірної Держави" означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу і будь-яку її адміністративно- територіальну одиницю чи місцевий орган влади. Цей термін, проте, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі або стосовно капіталу, що в ній знаходиться.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається згідно з такими правилами:

a) вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона має місце постійного проживання; якщо вона має місце постійного проживання в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона має тісніші особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має місця постійного проживання в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або не є національною особою жодної з них, то компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, то компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

Стаття 5 **Постійне представництво**

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місце управління;

b) філіал;

c) офіс;

d) фабрику;

e) майстерню;

f) установку або споруду для розвідки природних ресурсів;

g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр чи будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів; та

h) склад або приміщення, що використовується як торговельна точка.

3. Термін "постійне представництво" також включає:

(a) будівельний майданчик, будівельний, складальний або монтажний об'єкт чи пов'язану з ними наглядову діяльність, якщо тільки тривалість робіт, пов'язана з таким майданчиком, об'єктом чи діяльністю, перевищує дев'ять місяців;

(b) надання послуг, технічних послуг, у тому числі консультаційних послуг, підприємством через співробітників або інший персонал, найнятий підприємством для таких цілей, але тільки якщо діяльність такого характеру триває (в рамках одного й того самого або пов'язаного з ним проекту) в Договірній Державі протягом періоду або періодів, які становлять у сукупності більше ніж шість місяців у будь-якому дванадцятимісячному періоді.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання або демонстрації товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання або демонстрації;

c) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою рекламування чи надання інформації, якщо така діяльність має підготовчий або допоміжний характер;

f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від a) до e), за умови, що сукупна діяльність, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 7 цієї статті, діє в Договірній Державі від імені підприємства іншої Договірної Держави, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в першій згаданій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа виконує для цього підприємства, якщо така особа:

a) має і звичайно використовує у цій Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства за винятком, якщо діяльність цієї особи обмежується тією, що зазначена в пункті 4 цієї

статті, яка якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не може перетворити це постійне місце діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту; або

б) не має таких повноважень, але звичайно утримує у першій згаданій Державі запас товарів або виробів, з якого вона здійснює регулярні поставки товарів або виробів від імені підприємства.

6. Страхове підприємство Договірної Держави, за винятком випадку перестрашування, вважається таким, що має постійне представництво в іншій Договірній Державі, якщо воно отримує страхові внески на території цієї іншої Держави чи страхує в ній від ризиків через найману особу або через представника, який не є агентом з незалежним статусом у значенні пункту 7 цієї статті.

7. Підприємство Договірної Держави не розглядається як таке, що має постійне представництво в іншій Договірній Державі, лише якщо воно здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі через брокера, комісонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності. Однак, якщо діяльність такого агента здійснюється повністю або майже повністю від імені цього підприємства і якщо між цим підприємством і агентом в їхніх комерційних і фінансових зв'язках існують або встановлюються умови, які відрізняються від тих, які могли б існувати між незалежними підприємствами, він не вважатиметься агентом з незалежним статусом у значенні цього пункту.

8. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, яка є резидентом іншої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі (через постійне представництво чи будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво іншої.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (у тому числі дохід від сільського або лісового господарства), яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" має те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін у будь-якому випадку включає майно, що доповнює нерухоме майно, худобу і обладнання, використовувані в сільському і лісовому господарствах, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на змінні або фіксовані платежі як компенсація за розробку або право на розробку родовищ корисних копалин, мінеральних джерел та інших природних ресурсів. Морські, річкові і повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті також застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для надання незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо тільки підприємство не здійснює підприємницької діяльності в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як зазначено вище, прибуток підприємства може бути оподаткований в іншій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується (а) цього постійного представництва; (б) продажу в цій іншій Державі товарів чи виробів такого самого або аналогічного характеру з товарами або виробами, що продаються через постійне представництво; або (с) іншої підприємницької діяльності такого самого або аналогічного характеру, яка здійснюється в цій іншій Державі через це постійне представництво.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, то в кожній Договірній Державі цьому постійному представництву приписується прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, що здійснює таку саму або аналогічну діяльність у таких самих або аналогічних умовах, і діяло в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. Під час визначення прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей підприємницької діяльності постійного представництва, у тому числі управлінських та загальноадміністративних витрат, як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці. Однак такі віднімання витрат не дозволяються стосовно будь-яких сум, якщо такі є, що сплачуються (і не пов'язані з відшкодуванням фактичних витрат) постійним представництвом головному офісу підприємства чи будь-якому з його інших підрозділів як роялті, гонорар або інші подібні виплати за використання виключних або інших прав, або як комісійні за надані окремі послуги або за управління, чи, за винятком банківських установ, як проценти за позику, надану постійному представництву. Таким самим чином під час визначення прибутку постійного представництва не враховуються суми, що сплачуються (і не пов'язані з відшкодуванням фактичних витрат) постійному представництву головним офісом підприємства чи будь-яким з його інших підрозділів як роялті, гонорари або інші подібні виплати за використання виключних або інших прав, або як комісійні за окремі послуги або за управління, або, за винятком банківських установ, як проценти за позику, надану головному офісу підприємства чи будь-якому з його інших підрозділів.

4. Настільки наскільки в Договірній Державі визначення прибутку відповідно до її законодавства, що приписується постійному представництву, на основі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства між його різними підрозділами, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не перешкоджатиме цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого пропорційного розподілу, як це диктується практикою; прийнятий спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, щоб його результати відповідали принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не приписується постійному представництву на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що приписується постійному представництву, визначається щороку одним і тим самим методом, якщо тільки немає достатньої і вагомий причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів або приріст капіталу, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не зачіпатимуться положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародні перевезення

1. Прибутки, одержані підприємством Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

а) дохід від здавання в оренду морських або повітряних суден без екіпажу; та

б) прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (у тому числі трейлерів і супутнього устаткування для транспортування контейнерів), використовуваних для транспортування товарів чи виробів, де така оренда або таке використання, утримання або оренда, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Положення пункту 1 цієї статті також застосовуються до прибутків від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. Якщо:

а) підприємство Договірної Держави безпосередньо або опосередковано бере участь в управлінні, контролі або капіталі підприємства іншої Договірної Держави, або

б) одні й ті самі особи безпосередньо чи опосередковано беруть участь в управлінні, контролі, або капіталі підприємства Договірної Держави і підприємства іншої Договірної Держави і в кожному випадку між двома підприємствами в їхніх комерційних або фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який за відсутності таких умов міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. Якщо Договірна Держава включає до прибутків підприємства цієї Держави і, відповідно, оподатковує прибутки, за якими підприємство іншої Договірної Держави було оподатковано в цій іншій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця інша Держава повинна зробити відповідну поправку в сумі податку, що стягується з цих прибутків. Під час визначення такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав мають консультуватися один з одним у разі потреби.

3. Договірна Держава не може змінювати прибутків підприємства за умов, зазначених у пункті 2 цієї статті, після закінчення визначеного терміну, який передбачений в її податковому законодавстві.

4. Положення пункту 2 цієї статті не застосовуються, якщо судові, адміністративні чи інші процесуальні дії призвели у кінцевому підсумку до винесення рішення, відповідно до якого внаслідок дій, що призвели до коригування прибутку згідно з пунктом 1 цієї статті, одне з відповідних підприємств підлягає штрафу за шахрайство, грубу недбалість або свідоме невиконання своїх обов'язків.

Стаття 10

Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

a) 10 відсотків від загальної суми дивідендів, якщо фактичним власником дивідендів є компанія (яка не є товариством), яка володіє безпосередньо принаймні 25 відсотками капіталу компанії, що сплачує дивіденди;

b) 15 відсотків від загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

Цей пункт не стосується оподаткування прибутку компанії, з якого виплачуються дивіденди.

3. Термін "дивіденди" у разі використання в цій статті означає дохід від акцій або інших прав, які не є борговими вимогами, що дають право на участь у прибутку, а також дохід від інших корпоративних прав, який підлягає такому самому оподаткуванню, як дохід від акцій відповідно до законодавства цієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа - фактичний власник дивідендів, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійною базою і холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, справді пов'язаний з такими постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. Якщо компанія, яка є резидентом Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з іншої Договірної Держави, ця інша Держава не може стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї іншої Держави або якщо холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, справді пов'язаний з постійним представництвом або постійною базою, розташованими в цій іншій Державі, або стягувати з нерозподіленого прибутку податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюється у цій Державі.

Стаття 11

Проценти

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен

перевищувати 10 відсотків від загальної суми процентів. Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, проценти, які виникають у Договірній Державі і які отримує Уряд іншої Договірної Держави, у тому числі її місцеві органи влади, адміністративно-територіальна одиниця, Центральний банк чи будь-яка інша фінансова організація, яка контролюється цим Урядом і капітал якої знаходиться у повному володінні Уряду іншої Договірної Держави, яка час від часу може узгоджуватись між компетентними органами Договірних Держав, звільняються від оподаткування в першій згаданій Державі.

4. Термін "проценти" у разі використання в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових зобов'язань, у тому числі премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань, а також дохід, що прирівнюється до доходу від грошової позики відповідно до податкового законодавства Держави, в якій виникає дохід. Штрафні санкції за несвоєчасні платежі не вважаються процентами для цілей цієї статті.

5. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа - фактичний власник процентів, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійною базою, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, справді пов'язана з (а) таким постійним представництвом або постійною базою, або (б) підприємницькою діяльністю, про яку йдеться у (с) пункту 1 статті 7 цієї Конвенції. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво чи постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою - фактичним власником процентів, або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує з будь-якої причини суму, яка була б погоджена між платником і особою - фактичним власником процентів, за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

8. Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною або однією із головних цілей будь-якої особи, що має відношення до створення або передачі боргової вимоги, стосовно якої сплачуються проценти, було одержання переваг цієї статті шляхом такого створення або передачі.

Стаття 12 Роялті

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі роялті можуть також бути оподатковані у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків від загальної суми роялті.

3. Термін "роялті" у разі використання в цій статті означає платежі, незалежно від того, є вони періодичними чи ні, і в будь-якій формі або назві чи номенклатурі, згідно з якою вони здійснюються як компенсація за:

a) користування чи право на користування будь-яким авторським правом, патентом, дизайном або моделлю, планом, таємною формулою або процесом, торговою маркою або іншим подібним майном чи правом; або

b) користування чи право на користування будь-яким промисловим, комерційним або науковим обладнанням; або

c) надання наукових, технічних, промислових або комерційних знань або інформації; або

d) надання будь-якої допомоги, яка є допоміжною і другорядною для будь-якої власності або права, які зазначені в підпункті (a), будь-якого такого обладнання, яке зазначене в підпункті (b), чи будь-яких знань, або інформації, які зазначені в підпункті (c); або

e) користування чи право на користування:

(i) кінематографічними фільмами; або

(ii) фільмами чи відео для використання у зв'язку з телебаченням; або

(iii) плівками для використання у зв'язку з радіомовленням.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа - фактичний власник роялті, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, справді пов'язані з (a) таким постійним представництвом або постійною базою або з (b) підприємницькою діяльністю, про яку йдеться у (c) пункту 1 статті 7 цієї Конвенції. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або 14 цієї Конвенції, залежно від обставин.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати зі сплати цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою - фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою іншою особою сума роялті, яка стосується використання, права

використання або інформації, у зв'язку з якими вони сплачуються, перевищує з будь-якої причини суму, яка була б узгоджена між платником і особою - фактичним власником роялті за відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

Стаття 13

Доходи від відчуження майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, яке згадується у статті 6 цієї Конвенції і яке знаходиться в іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Доходи, одержувані резидентом Договірної Держави від відчуження:

а) акцій, інших ніж ті акції, що котируються на визнаній фондовій біржі, які одержують їхню вартість чи більшу частину вартості прямо або опосередковано від нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі; або

б) паїв у товаристві, активи якого складаються переважно з нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі, або з акцій, які згадуються в підпункті а) вище, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

3. Доходи від відчуження рухомого майна, що формує частину майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, що знаходиться в розпорядженні резидента Договірної Держави в іншій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчуження такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

4. Доходи від відчуження морських або повітряних суден, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських або повітряних суден, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

5. На додаток до доходів, що оподатковуються згідно з положеннями попередніх пунктів цієї статті, доходи, отримані резидентом Договірної Держави від відчужування акцій, участі або інших прав у володінні капіталу компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

6. Доходи від відчуження будь-якого майна, іншого, ніж те, про яке йдеться у попередніх пунктах цієї статті, можуть оподатковуватись тільки в тій Договірній Державі, в якій ці доходи виникають.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Дохід, що одержується резидентом Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі крім наведених нижче випадків, коли такий дохід може також оподатковуватись в іншій Договірній Державі:

(а) якщо він володіє постійною базою, що використовується ним в іншій Договірній Державі з метою здійснення своєї діяльності; або

(b) якщо його перебування в іншій Договірній Державі становить або перевищує у сукупності 183 дні у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується протягом відповідного фінансового року; у такому разі тільки та частина доходу, яка отримується від його діяльності у цій іншій Державі, може бути оподаткована у цій іншій Державі; або

с) якщо винагорода за його діяльність в іншій Договірній Державі сплачується резидентом цієї Договірної Держави або витрати зі сплати винагороди несуть постійне представництво чи постійна база, розташовані в цій Договірній Державі; у такому разі, тільки та частина винагороди, яка отримується у зв'язку з цим, може оподатковуватись в цій іншій Державі.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, художню, освітню або викладацьку діяльність, а також незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18 та 19 цієї Конвенції платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в іншій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, то винагорода, одержана у зв'язку із цим, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в іншій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в іншій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується протягом відповідного фінансового року; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом іншої Держави; та

с) витрати зі сплати винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в іншій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, оподатковується лише в цій Державі.

Стаття 16

Директорські гонорари та винагороди посадових осіб вищого керівного складу

1. Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Заробітна плата, платня та інші подібні винагороди, що отримуються резидентом Договірної Держави як посадовою особою, що обіймає вищу керівну посаду в компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть бути оподатковані у цій іншій Державі.

Стаття 17

Артисти і спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15 цієї Конвенції, дохід, що одержується резидентом Договірної Держави як артистом, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Якщо дохід від особистої діяльності, здійснюваної артистом або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому артисту чи спортсмену, а іншій особі, цей дохід може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність артиста чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, дохід, який зазначений у цій статті, звільняється від оподаткування в тій Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність артиста або спортсмена, якщо ця діяльність значним чином фінансується за рахунок суспільних фондів обох Держав, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди або домовленості про культурне співробітництво між Договірними Державами.

Стаття 18

Пенсії та ануїтети

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються резиденту Договірної Держави з джерел, що знаходяться в іншій Договірній Державі, у зв'язку з минулою зайнятістю або послугами, наданими в цій іншій Договірній Державі, і будь-які ануїтети, сплачувані такому резиденту з таких джерел, оподатковуються тільки у цій іншій Державі.

2. Термін "ануїтет" означає встановлену суму, сплачувану періодично в установлений час особі протягом її життя або визначеного чи встановленого проміжку часу за зобов'язаннями зробити зворотні платежі для адекватної та повної компенсації грошима або відповідно до вартості грошей.

Стаття 19

Державна служба

1. Заробітна плата, платня та інша подібна винагорода:

а) інша, ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею, або місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за послуги, надані для цієї Держави або її адміністративно-територіальної одиниці, або місцевого органу влади, оподатковується тільки в цій Державі;

б) оподатковується тільки в іншій Договірній Державі, якщо послуги надаються у цій іншій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(i) є національною особою цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою надання послуг.

2. Будь-яка пенсія, яка сплачується Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею, або місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за послуги, що надаються для цієї Держави або її адміністративно-територіальної одиниці, або місцевого органу влади:

а) оподатковується тільки в цій Державі;

б) оподатковується тільки в іншій Договірній Державі, якщо фізична особа є її резидентом або національною особою.

3. Положення статей 15, 16 і 18 цієї Конвенції застосовуються до винагород та пенсій стосовно послуг, що надаються у зв'язку зі здійсненням підприємницької діяльності Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Педагогічні та наукові працівники

1. Платежі, одержувані особою, яка є чи була безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом іншої Договірної Держави і яка за запрошенням Уряду першої згаданої Договірної Держави або університету, коледжу, школи, музею або інших закладів культури в цій першій згаданій Державі або згідно з офіційною програмою культурного обміну перебуває в цій Договірній Державі протягом періоду, що не перевищує 2 роки виключно з метою викладання, читання лекцій або проведення досліджень у такому закладі, не оподатковуються в цій Договірній Державі як винагороди за таку діяльність, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Договірної Держави.

2. Ця стаття не застосовується до доходу від дослідницьких робіт, якщо такі роботи проводяться не в державних інтересах, а для особистої користі певних осіб чи особи.

Стаття 21

Студенти та стажисти

1. Платежі, одержувані з метою оплати проживання, навчання або професійної підготовки студентом, стажистом або практикантом, який є чи був безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу резидентом іншої Договірної Держави і перебуває в першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не оподатковуються в цій іншій Державі за умови, що такі платежі здійснюються із джерел, які знаходяться за межами цієї Держави.

2. У випадку отримання грантів, стипендій та винагород за роботи за наймом, на які не поширюється пункт 1 цієї статті, на студентів або стажистів, які зазначені у пункті 1 цієї статті, протягом свого навчання або професійної підготовки поширюються такі самі звільнення, зменшення або знижки стосовно податків, якими користуються резиденти Договірної Держави, в якій вони знаходяться. Проте ніякі звільнення не застосовуються до винагород за роботу, що триває більше 4 років.

Стаття 22

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їхнього виникнення, про які не йде мова у попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються тільки в цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність в іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги через розташовану в ній постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано дохід, справді пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції, залежно від обставин.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, види доходів резидента Договірної Держави, які не розглядаються в попередніх статтях цієї Конвенції і які виникають в іншій Договірній Державі, можуть також бути оподатковані в цій іншій Державі.

Стаття 23

Капітал

1. Капітал, представлений нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6 цієї Конвенції, яке є власністю резидента Договірної Держави та яке знаходиться в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Капітал, представлений рухомим майном, що є частиною майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, або представлений рухомим майном, яке належить постійній базі, що використовується резидентом Договірної Держави в іншій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

3. Капітал, представлений морськими та повітряними суднами, що експлуатуються підприємством Договірної Держави у міжнародних перевезеннях, або суднами річкового транспорту, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських, повітряних та річкових суден, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.

4. Усі інші елементи капіталу резидента Договірної Держави оподатковуються тільки в Договірній Державі, в якій такі елементи капіталу розташовані.

Стаття 24

Усунення подвійного оподаткування

1. Якщо резидент Договірної Держави одержує дохід або володіє капіталом, які згідно із положеннями цієї Конвенції можуть оподатковуватись в іншій Договірній Державі, перша згадана Держава дозволить вирахувати з податку на дохід цього резидента суму, що дорівнює сумі податку на дохід, сплаченій в цій іншій Державі, та вирахувати з податку на капітал цього резидента суму, що дорівнює сумі податку на капітал, сплаченій в цій іншій Державі. Ці вирахування у будь-якому випадку не повинні перевищувати ту частину податку з доходу або капіталу, розраховану до надання вирахування стосовно доходу або капіталу, який може обкладатись податком в цій іншій Державі, залежно від обставин.

2. Якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції одержаний дохід або капітал, яким володіє резидент Договірної Держави, звільнено від податку у цій Державі, така Держава може, проте, під час нарахування суми податку на залишок доходу або капіталу такого резидента, взяти до уваги звільнений від податку дохід або капітал.

3. Для цілей пунктів 1 і 2 цієї статті податок, що сплачується в Договірній Державі вважається таким, що включає будь-яку суму, яка була б сплачена, але через звільнення або пільги, відповідно до яких така сума не сплачується згідно зі спеціальними законами щодо стимулювання економічного розвитку відповідної Договірної Держави. Положення цього пункту застосовуються лише протягом 5 років, починаючи з 1 січня року, що настає за роком, в якому ця Конвенція набуває чинності. Цей період може бути продовжено компетентними органами Договірних Держав за взаємною згодою.

Стаття 25

Недискримінація

1. Національні особи Договірної Держави не підлягають в іншій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню, або їм не пред'являють будь-яких пов'язаних із оподаткуванням вимог, які є іншими чи більш обтяжливими ніж оподаткування, або пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким підлягають або можуть підлягати національні особи цієї іншої Держави за тих самих обставин, зокрема стосовно резиденції. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1 цієї Конвенції, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї чи обох Договірних Держав.

2. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій іншій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї Держави, які здійснюють подібну діяльність у цій іншій Державі.

3. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 6 статті 12 цієї Конвенції, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства підлягають вирахуванню на тих самих умовах, так, якби вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким самим чином будь-які борги підприємства Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави підлягають, з метою визначення оподатковуваного капіталу цього підприємства, вирахуванням на тих самих умовах, так, якби це були борги резиденту першої згаданої Держави.

4. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється безпосередньо чи опосередковано одним або кількома резидентами іншої Договірної Держави, не підлягають в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або їм не пред'являються будь-які пов'язані з оподаткуванням вимоги, які є іншими чи більш обтяжливими ніж оподаткування і пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким підлягають або можуть підлягати інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

5. Ніщо в цій статті не розглядається як зобов'язання будь-якої з Договірних Держав надавати особі, що не є резидентом цієї Держави, будь-які особисті знижки, звільнення і вирахування для податкових цілей, які надаються особам, що є резидентами, на підставі критеріїв, не передбачених загальним податковим законодавством.

6. В жодному випадку положення цієї статті не будуть розглядатись, як такі, що перешкоджають будь-якій з Договірних Держав застосовувати положення внутрішнього законодавства стосовно тонкої капіталізації.

7. Положення цієї статті застосовуються до податків, які охоплюються цією Конвенцією.

Стаття 26

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо резидент Договірної Держави вважає, що в результаті дій однієї чи обох Договірних Держав вона піддається чи піддаватиметься оподаткуванню, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, передати свою справу до компетентного органу Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її справа підпадає під дію пункту 1 статті 25, тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є. Ця справа повинна бути представлена протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, яке не відповідає положенням цієї Конвенції.

2. Компетентний орган намагатиметься, якщо вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити справу за взаємною згодою з компетентним органом іншої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень у часі, передбачених внутрішнім законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав намагатимуться вирішити за взаємною згодою будь-які суперечки або спірні питання щодо тлумачення або застосування Конвенції. Вони можуть також консультиватися, з метою усунення подвійного оподаткування, у випадках, не передбачених цією Конвенцією.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть безпосередньо контактувати один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів. Компетентні органи за допомогою консультацій розробляють відповідні двосторонні процедури, умови, методи і техніку здійснення процедури взаємного узгодження, передбаченої у цій статті.

Стаття 27

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Конвенція, настільки наскільки оподаткування відповідно до національних законодавств не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтею 1 і 2 цієї Конвенції. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, вважається конфіденційною так само, як і інформація, одержана відповідно до національного законодавства цієї Держави, і розкриватиметься тільки особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється дія цієї Конвенції. Такі особи або органи використовують інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або в судових рішеннях.

2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не слід тлумачити як такі, що покладають на Договірні Держави зобов'язання:

- a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці однієї або іншої Договірної Держави;
- b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайного управління однієї або іншої Договірної Держави;
- c) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики.

Стаття 28

Співробітники дипломатичних представництв і консульських установ

Ніщо в цій Конвенції не зачіпає податкових привілеїв співробітників дипломатичних представництв або консульських установ за загальними нормами міжнародного права чи положеннями спеціальних угод.

Стаття 29

Набуття чинності

1. Договірні Держави повідомляють одна одну дипломатичними каналами про завершення виконання внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття чинності цієї Конвенції. Ця Конвенція набуває чинності з дати отримання останнього з цих повідомлень.

2. Положення Конвенції застосовуються:

а) стосовно податків, що утримуються у джерела, щодо сум доходу, отриманих на або після 1 січня, що настає за датою набуття Конвенцією чинності;

б) стосовно інших податків на доходи або капітал, що стягуються протягом будь-якого податкового періоду, що починається на або після 1 січня, що настає за датою набуття Конвенцією чинності.

Стаття 30

Припинення дії

Ця Конвенція залишається чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити дію Конвенції шляхом передачі через дипломатичні канали письмового повідомлення про припинення дії принаймні за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років після дати набуття чинності Угодою.

1. У такому випадку чинність Конвенції припиняється:

а) стосовно податків, що утримуються у джерела, щодо сум доходу, отриманих на або після 1 січня календарного року, що настає за роком, в якому подано повідомлення;

б) стосовно інших податків на доходи або на капітал, що стягуються протягом будь-якого податкового періоду, що починається на або після 1 січня календарного року, що настає за роком, в якому подано повідомлення.

На посвідчення чого, ті, що підписалися нижче, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. Києві 30 листопада 2005 року у двох примірниках, кожний українською, арабською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними.

У разі виникнення розбіжностей щодо тлумачення переважну силу матиме текст, викладений англійською мовою.

* Відповідно до розпорядження Кабінету Міністрів України від 28 листопада 2005 року № 477-р уповноважено Міністра фінансів Пинзеника Віктора Михайловича підписати зазначену Конвенцію

** Ратифіковано Законом України від 3 вересня 2008 року № 358-VI (Офіційний вісник України, 2008 р., № 70, ст. 2345)

За Уряд України

**За Уряд Йорданського
Хашимітського Королівства**

ПРОТОКОЛ

Під час підписання Конвенції між Урядом України і Урядом Йорданського Хашимітського Королівства про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та капітал (далі - "Конвенція"), нижчепідписані домовилися щодо наведених нижче положень, які є невід'ємною частиною цієї Конвенції.

Договірні Держави домовились, що положення цієї Конвенції (за винятком статті 27) не застосовуються до осіб, які є резидентами Договірної Держави та здійснюють свою діяльність виключно за межами цієї Договірної Держави за умови, що дохід та прибуток таких осіб звільнено від оподаткування або оподатковується за значно нижчою ставкою в цій Договірній Державі.

На посвідчення чого, ті, що підписалися нижче, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. Києві 30 листопада 2005 року у двох примірниках, кожний українською, арабською та англійською мовами, при цьому всі тексти є автентичними.

У разі виникнення розбіжностей щодо тлумачення переважну силу матиме текст, викладений англійською мовою.

За Уряд України

**За Уряд Йорданського
Хашимітського Королівства**